

Evangelí de la solemnitat de sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria

“Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat”. Sant Josep ens convida a viure de fe, amb la seguretat que innumbrables persones s'aproparan a Déu a través nostre.

Evangelí (*Mt* 1, 16.18-21.24a)

Jacob va ser el pare de Josep, l'espòs de Maria, de la qual nasqué Jesús, l'anomenat Messies.

Jesús, el Messies, va ser engendrat d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava compromesa en matrimoni amb Josep i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué:

—Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha engendrat ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.

Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom

d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres».

Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat.

Comentari

La solemnitat d'avui ens introdueix de manera especialment entranyable en els designis eterns de Déu. Tot i que el protagonista dels versets escollits com a evangeli de la missa és Josep, Mateu ens parla, en realitat, de l'origen de Jesús, de la seva concepció virginal. En fer-ho, ens revela també la identitat de Josep, que és a través del qui l'ascendència davídica ve a Jesús: per via de paternitat legal. El passatge ens convida a considerar fins a quin punt Déu compta amb els homes: amb Josep, com celebrem avui, i també amb cadascú de nosaltres.

Josep ha d'assumir la paternitat legal del qui salvarà dels pecats el poble de Déu. Abans de sentir aquestes paraules de boca de l'àngel del Senyor, el sant patriarca intuïa que participava d'un misteri per al qual se sentia indigne. Com més proximitat de Déu, més patent es fa la nostra petitesa i més vertigen sentim. Potser algun cop ens passa pel cap la idea que Déu és com nosaltres, que tan sovint posem distància amb els que ens semblen imperfectes. Déu no és pas així.

Déu ni s'espanta de la nostra petitesa ni se n'allunya. Ell sap millor que nosaltres a què ens ha cridat, de què ens vol fer capaços. Coneixem molt poc de la vida de Josep; ens podem imaginar, però, que no li van ser estalviats sacrificis i desvetllaments de tota mena. Ho veiem en l'altre possible evangeli per a la solemnitat d'avui, el del nen Jesús perdut i trobat al temple (cf. *Lc 2, 41-51a*).

L'angoixa de Josep no va ser només per no trobar Jesús, sinó també per aquesta resposta enigmàtica a la pregunta de Maria: “Per què em buscàveu? No sabíeu que cal que jo estigui en les coses del meu Pare?”. Participar de misteris tan grans i no saber gaires coses!

Déu va confiar a Josep el més preuat, Jesús i Maria, perquè sabia molt bé què hi havia al seu cor. L'Església s'hi ha confiat de manera molt particular. Descubrim en Josep un cor enamorat, just, esforçat, capaç de patir, dòcil. Tot un programa per a algú a qui es confien coses grans. Certament, com diu Sant Pau, “és Déu qui, per la seva benvolença, actua en vosaltres impulsant la vostra voluntat i les vostres accions” (*Fl* 2, 13). Déu, però, necessita les disposicions adequades. I Josep les tenia.

Les dues primeres lectures de la missa (2Sa 7, 4–5a.12–14a.16 i Rm 4, 13.16–18.22) ens ajuden a considerar un aspecte central de la vida de Josep i que ens afecta a tots. La profecia del segon llibre de Samuel diu: “Quan hakis completat els dies de la teva vida i descansis amb els teus pares, suscitaré després teu un llinatge sortit de les teves entranyes i consolidaré el seu regne”. Aquí s'està parlant del Messies. També, però, es parla de descendència. I el text de Romans diu: “Abraham i la seva descendència no van rebre la promesa de posseir en herència el món en virtut de la Llei, sinó en virtut de la justícia que s'obté per la fe. (...) Esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles, d'acord amb el que diu l'Escriptura: *Així serà la teva descendència.*”. Què té tot això a veure amb Josep?

Déu va oferir a Abraham una descendència innombrable: el camí va ser la fe. I són els creients els que han fet Abraham pare, els que han certificat la seva paternitat. Així raona Pau. La paternitat d'Abraham és un do complet, es miri per on es miri: Isaac és do; la seva paternitat universal respecte als creients és do. Déu vol que considerem que compta amb nosaltres per ser pares, concretament, a través de la fe, una fe que obre per la caritat. Això ho hem vist en Josep, del qual també podem dir que va creure davant del que és incomprendible. Avui som convidats de manera molt especial a confiar en Déu en el dia a dia, amb la seguretat que molts estan cridats a apropar-se a Déu gràcies a la fe viscuda quotidianament.

Juan Luis Caballero //
@lukalousec - Instagram

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-sant-josep-espos-de-la-benaurada-verge-maria/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-sant-josep-espos-de-la-benaurada-verge-maria/) (18/08/2025)